

una comunitat de monges vedrunes de la Torreta, les carmelites s'assabentaren de la venda de la finca de Can Grau, a Valldeoriolf, propietat aleshores d'uns marquesos. Al visitar-la, de seguida sentiren que aquell era el lloc que Déu els reservava, malgrat el pessim estat de la casa (que havia estat centre estratègic habilitat per oficials rojos durant la Guerra Civil) i les difícils condicions en què es mantenia (humitat, higiene, abandó...). I el regal del Senyor no es faria esperar gaire: al juliol de 1978, un senyor de Terrassa féu la donació de la casa a la comunitat, que després de mesos d'habilitar-la, s'hi instal·là definitivament. I des de llavors fins als nostres dies.

La de Valldeoriolf és una de les dues comunitats contemplatives existents a la comarca. L'altra és la de benedictines, regentant el santuari de la Mare de Déu de Puigraciós.

Les carmelites, però, practiquen un tipus de clausura molt més rígida que aquestes darreres. Bon exemple d'aquesta actitud és el seu immutable estil de vida, conformat, dia rera dia, per gairebé un programàtic ritus d'oració, tot seguint al peu de la lletra

la litúrgia de les hores, que no es trenca gairebé mai, salvant les celebracions especials.

La seva jornada diària és aquesta: s'aixequen a les sis del matí. A dos quarts de set, Laudes cantats. A les set, oració en silenci. A les vuit, celebració de la

Santa Missa i l'acció de gràcies. A les nou, Hora Tercia. Segueix l'esmorzar i el treball, tant el domèstic com el lucratiu. A les dotze, Hora Sexta i en acabat, l'àpat del dinar. Després, recreació i retir a la cel·la. A les tres, Hora Nona i a continuació, Lectura Espiritual i treball, a l'igual que al matí. De sis a set, novament, oració en silenci. A les set, Vespres cantats; més tard, el sopar i recreació de nit. A dos quarts de deu, l'ofici de Completes, acabant amb l'abandonament a la cel·la. I així successivament, dia rera dia. I cada dia, segons elles, "té una riquesa especial. Ens falta temps, hores. És una barbaritat com passen de ràpid els dies".

Si algú els pregunta de què viuen, s'aferren a la transcendència que desprèn el salm 33, versicle 11: "Els que busquen al Senyor, no manquen de res". A més de l'oració, procuren també no perdre el contacte amb Déu durant el treball (a més del domèstic, fan acabats de peces de cera i de plàstic), que a ser possible ha d'efectuar-se a la cel·la, lloc particular de treball, descans i pregària. I és que Santa Teresa "va saber trobar un punt màxim d'equilibri vital en la combinació

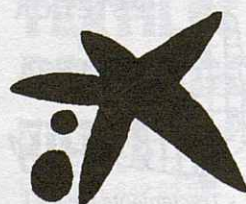
de la vida eremítica i la vida en comú, compartint dos espais: un, de silenci, i l'altre, en família". Per aquesta comunitat, "la vida contemplativa és una forma d'atracció a la recerca de la fe en silenci i solitud". Davant un món complex, canviant, que s'escapa de la seva percepció, asseguruen necessitar aquest aïllament per escoltar la crida del Senyor. Però tot això en funció d'uns preceptes comuns. Quant a la regla, obeeixen la Santa Regla del Patriarca Albert de Jerusalem, adaptada per Santa Teresa i depurada també per ella. Tres premises l'encapçalen: pobresa, obediència i castedat. I la penitència, per suposat, també n'és un eix capital. L'esperit de sacrifici s'aplica també als àpats i així, des del catorze de setembre fins a Pasqua practiquen el dejuni: no esmorzen, dinen consistentment i fan un sopar lleuger. El silenci, una de les seves màximes divises, es trenca tan sols en ocasions de necessitat i evidentment, durant les estones de recreació. I és que la vida en comú es comparteix a base d'enriquir-se de Déu al cor de pregària, al refectori (menjador) i a la sala capitular.

Quant a la relació que mantenen entre elles, no dubten en afirmar: "la nostra vida és una vida de família, alegre i senzilla". Segueixen un sistema democràtic, ja que la comunitat a què pertanyen es regeix per un reglament autònom de govern. La Priora és assistida per un Capítol i entre totes escullen la Mare Superiora per un període de tres anys. L'elecció s'efectua per majoria de vots i sobre qui recau el càrrec, l'accepta, tot seguint la voluntat de totes, que en realitat, per a elles, no és sinó la voluntat de Déu. Entre elles, no existeix distinció de cap tipus. I l'hàbit el porten com a

Dr. T. Cano Romero
Metge - Odontoleg

Carrer de Dalt nº13, baixos
Telèfon 842 10 30
08430 LA ROCA DEL VALLÈS
(BARCELONA)

"la Caixa"
CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONES
DE BARCELONA

C./Valencia 11,
LATORRETA
C./ Anselm Clavé 44,
LA ROCA

Restaurant

La Barbacoa

Especialitats en carns a la brasa i plats típics de la regió

CALÇOTADES
XATONADES

Catalunya, 84 LA ROCA
TEL. 842 00 08